

1.WYROK

2.WIMIENIU

3.RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lutego 2015r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w Wydziale IV Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Leszek Matuszewski

Protokolant: prot. sąd. M. W.

po rozpoznaniu w dniu 26 stycznia 2015r. sprawy **T. N.** obwinionego o popełnienie wykroczenia z art. 86§1 kw, na skutek apelacji i zażalenia wniesionych przez obrońcę obwinionego od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w P. z dnia 27 listopada 2014r. w sprawie o sygn. akt VIIIW 3083/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnia obwinionego od popełnienia przypisanego mu wykroczenia,

II. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

L. M.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy Poznań-Stare Miasto w P., wyrokiem z dnia 27 listopada 2014 roku, sygn. akt VIII W 3083/13 uznał obwinionego **T. N.** za winnego tego, że w dniu 22 stycznia 2013 roku o godzinie 12.30 w P. na ulicy (...) za skrzyżowaniem z ul. (...) kierując samochodem m-ki V. o nr rej. (...) wykonując manewr zmiany pasa ruchu nie zachował szczególnej ostrożności, nie ustąpił pierwszeństwa i doprowadził do zderzenia z samochodem m-ki F. o nr rej. (...) tj. wykroczenia z art. 86 § 1 k.w. i za to na podstawie art. 86 § 1 k.w. w związku z art. 39 § 1 i 2 k.w. wymierzył mu karę nagany.

W ostatnim punkcie wyroku, na podstawie art. 118 §1 k.p.s.w. w związku z § 1 pkt 1 i §2 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłat za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia, zasądzono od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1722,92 złotych (w tym 30 złotych opłaty sądowej).

Z powyższym wyrokiem nie zgodził się obrońca obwinionego, składając apelację od całości wyroku. Skarżący zarzucił orzeczeniu

1. obrazę przepisów postępowania tj. art. 5 § 2 k.p.k. w związku z art. 8 k.p.s.w. (i powiązanej z tym zasady in dubio pro reo polegającą na rozstrzygnięciu nie dających się usunąć wątpliwości w sprawie na niekorzyść obwinionego i przyjęciu, że obwiniony nie ustąpił pierwszeństwa pojazdowi znajdującym się na lewym pasie ruchu w trakcie dokonywania manewru omijania samochodu F. (...), kierowanego przez N. K., co w konsekwencji doprowadziło do -niesłusznych zdaniem obwinionego- ustaleń faktycznych, mających ostatecznie wpływ na uznanie obwinionego zarzucanego mu czynu,

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę skarżonego orzeczenia, mający ostatecznie wpływ na uznanie obwinionego winnym zarzucanego mu czynu, polegający na ustaleniu- w oderwaniu od zasad logiki, doświadczenia życiowego i wiedzy (błąd dowolności), że :

- obwiniony nie dochował należytej ostrożności przy dokonywaniu manewru omijania F. (...), kierowanego przez N. K., ponieważ powinien był przewidywać, że F. (...) rozpocznie manewr skrętu w lewo (na miejsce parkingowe), podczas

gdy tylny kierunkowskaz F. (...) był niewidoczny (co jest w sprawie bezsporne), a F. (...) stał bliżej prawej krawędzi prawego pasa, co nie przemawiało za tym, iż będzie on skręcać w lewo,

- obwiniony nie ustąpił pierwszeństwa pojazdom znajdującym się na lewym pasie ruchu, podczas gdy (pomimo dochowania wszelkich reguł ostrożności) obwiniony nie był w stanie dostrzec wyjeżdżającego zza skrzyżowania F. (...), kierowanego przez K. S..

Apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia, poprzez uniewinnienie obwinionego od zarzucanego mu czynu, ponieważ pozwalają na to zebrane dowody, a także o obciążanie kosztami postępowania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca obwinionego złożył również zażalenie na ustalone w punkcie II wyroku koszty postępowania kwestionując zwłaszcza wysokość wynagrodzenia biegłego, która zdaniem skarżącego jest nieadekwatna do nakładu pracy biegłego koniecznej do wydania opinii.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje

Apelacja obrońcy okazała się zasadna i musiała skutkować zmianą zaskarżonego wyroku i uniewinnieniem obwinionego od popełnienia przypisanego mu wykroczenia.

W realiach przedmiotowej sprawy, biorąc pod uwagę ustalenia faktyczne poczynione w sprawie, o odpowiedzialności obwinionego może jedynie przesądzić ustalenie, że wykonując manewr omijania z lewej strony samochodu F. (...), którym kierowała N. K., nie zachował on szczególnej ostrożności. Takie zresztą zachowanie zostało przypisane obwinionemu w zaskarżonym wyroku.

Sąd odwoławczy dzieląc argumentację obrońcy przedstawioną w apelacji nie dopatruje się błędu T. N. w wykonaniu manewru ominięcia samochodu prowadzonego przez N. K.. W ocenie Sadu odwoławczego to na kierowcy samochodu F. (...) ciąży cała odpowiedzialność za zaistniałą kolizję. Przede wszystkim, jak zresztą to ustalił Sąd Rejonowy, światła tego samochodu były pokryte śniegiem i obwiniony, podejmując swój manewr, nie mógł zauważyć, że sygnalizuje ona zamiar skrętu w lewo. Co istotne, N. K. zatrzymując się na prawym pasie, jednokierunkowej, dwupasmowej jezdni, nie powinna z tego miejsca wjeżdżać na miejsce parkingowe, znajdujące się z jej lewej strony. W takiej sytuacji trudno zarzucać obwinionemu, że powinien taki zamiar tego kierowcy przewidzieć. Zwłaszcza jeżeli się uwzględni krótki czas jakim dysponował obwiniony do podjęcia swojego manewru drogowego. W tym zakresie Sąd odwoławczy nie podziela wniosków wynikających z opinii biegłego.

Obwiniony podejmując decyzję ominięcia z lewej strony zatrzymanego się samochodu F. (...), mając w początkowej fazie tego manewru wolny lewy pas jezdni, zachował się racjonalnie. Trudno mu też zarzucać, że wykonując ten manewr zaczął hamować, gdy tylko zorientował się, że samochód N. K. jednak sygnalizuje zamiar skrętu w lewo i podejmuje ten manewr. Gdyby nie podjął manewru hamowania to doszłoby do kolizji jego samochodu z samochodem F. (...).

Biorąc pod uwagę ustalone miejsce kolizji, potwierdzone opinią biegłego – bezpośrednio za skrzyżowaniem ul. (...) z ul. (...)- wątpliwości budzą zeznania świadka K. S. z których wynika, że po wjechaniu na ul. (...) z ul. (...). widział dokładnie przebieg zdarzenia, tj. że kierowca samochodu F. (...) zwalniał, włączył kierunkowskaz, zatrzymał się aby zaparkować po lewej stronie, a następnie obwiniony jadąc samochodem V. zjechał na lewy pas jezdni zajeżdżając mu drogę. Uwzględniając niewielki odcinek jakim poruszał się ten świadek na ul. (...), jak i prędkość jego samochodu, nie miał on możliwości zaobserwowania wszystkich tych manewrów. Nie dysponował na to wystarczającym czasem.

Logicznym jest, że wjeżdżając na w ul. (...) mógł zauważyć jedynie ostatnią sekwencję zdarzeń czyli zatrzymujący się samochód F. (...) i omijający go samochód V.. W pozostałym zakresie musiał sobie, może nawet i nieświadomie, odpowiedzieć co się wydarzyło bezpośrednio przed kolizją.

Uwzględniając powyższe za wiarygodne należy uznać twierdzenie obwinionego, że podejmując manewr ominięcia samochodu F. (...) na lewym pasie nie poruszał się żaden samochód i dopiero w trakcie tego manewru, wyjechał z ulicy (...). dość szybko jadący samochód F. (...).

Jeszcze raz należy podkreślić, że gdyby nie nieprawidłowe zachowanie kierowcy F. (...), tj. prowadzenie samochodu pomimo zaśniewanych tylnich świateł co utrudniało bądź nawet uniemożliwiało innym kierowcom zauważenie sygnalizacji skrętu tego samochodu, podjęcie decyzji skrętu w lewo z prawego pasa jezdni i zaparkowania samochodu na miejscu parkingowym z lewej strony dwupasmowej, jednokierunkowej jezdni, do kolizji pomiędzy samochodem obwinionego, a jadącym lewym pasem jezdni F. (...) by nie doszło.

Z uwagi na fakt, że doszło do merytorycznej zmiany zaskarżonego wyroku, w tym zmiany zasady ponoszenia kosztów niniejszego postępowania odnośnie do zażalenia obrońcy obwinionego w zakresie w jakim kwestionuje wysokość zasądzonych od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania jest bezprzedmiotowe.

Mając na uwadze powyższe, Sąd odwoławczy:

1. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnił obwinionego od popełnienia przypisanego mu wykroczenia
2. kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

SSO Leszek Matuszewski